

VÁRADI GYULA

1921. június 25. Budapest – 2003. július 1. Budapest

KATONAI SZOLGÁLAT, BEOSZTÁSAI

„Rákosi” Páncélos Tiszti Iskola (Tata), parancsnok	1949–1950
Honvéd Páncélos Csapatok, parancsnok	1950. május 23.–1957. március 12.

RENDFOKOZATAI

alezredes	1949. május 1.
ezredes	1950. május 24.
vezérőrnagy	1950. november 7.
honvéd-lefokozás	1958. szeptember 1.
nyugállományú altábornagy	nincs adat
nyugállományú vezérezredes	1997. március 15.

PÁLYÁJA

Apja Váradi József dohánygyári altiszt, anyja Csauder Mária. Eredeti foglalkozása vasöntödei munkás, öt elemi és négy polgári osztályt végzett el, majd három évet járt fémipari szakiskolába. Korán kapcsolatba került a munkásmozgalommal. Iskolai elvégzése után a Ganz Vagongyárban dolgozott, és a Vasas Szakszervezet aktív tagja volt, 1939-től a csepeli Weisz Manfréd Műveknél dolgozott. 1942-től „illegális” munkásmozgalmi tevékenységet is folytatott: tömegdemonstrációkat szervezett, rölapokat szórt. 1943. májusában letartóztatták és elítélték, 18 hónapos fogházbüntetést kapott. A büntetéséből egy évet töltött le Sátoraljaújhelyen, majd 1944 nyarán feltételesen szabadlábra helyezték. A katonai szolgálat elől Budapesten bujkált 1945. februárig.

1945-ben belépett a Magyar Kommunista Pártba (MKP), és a pesterzsébeti pártszervezet pártiskolára küldte. Ezek után az Országos Pártközpontban alkalmazták szervező instruktorként, ezt követően 1946 őszén a Tolna megyei Pártbizottság tömegszervezője volt, majd 1948. szeptemberben leváltották és visszaküldték a „termelő munkába”.

A honvédségbe pártutasításra került 1948. novemberében. A törzstiszti tanfolyamot 1948 és 1949 között végezte el, ezután alezredesi rendfokozatot kapott, és első megbízatása mindjárt a „Rákosi” Páncélos Tiszti Iskola parancsnoki posztja volt. Ezt követően 1950. május 23-án a Honvéd Páncélos Csapatok parancsnokává nevezték ki, ekkor már ezredes, novemberben pedig megkapta vezérőrnagyi kinevezését. Ezt a pozícióját egészen 1957. március 12-ig töltötte be, amikor felmentették és tartalékállományba helyezték. Közben a beosztását megszakítva 1952-től 1954. szeptemberig Moszkvában tanult a Vorosilov Vezérkari Akadémián. Orosz nyelvtudása ennek ellenére gyenge minőségű volt. A Legfelsőbb Bíróság Katonai Kollégiuma 1958. szeptember 1-én a „népi demokratikus államrend megdöntésére” irányuló szervezkedés vádjában bűnösnek mondta ki, és hét év szabadságvesztése, ezen kívül állampolgári jogoktól való eltiltásra és teljes vagyonelkobzásra ítélte. A kiszabott büntetésből három év 18 napot töltött le.

Rendfokozatát 1989-ben visszakapta, majd rehabilitáció keretében a Honvédelmi Minisztérium (HM) 1991-ben szolgálati nyugállományba helyezte. A Történelmi Igazságtétel Bizottsága Katonai Szekciójának elnökévé választották meg 1990-ben. Előbb altábornagy, majd 1997. márciusában vezérezredes lett. 2003. július 1-én hunyt el, a Magyar Honvédség halottjaként.

KITÜNTETÉSEI

48-as Díszérem (1948)

Magyar Népköztársaság Érdemérem arany fokozata (1950. április 1.)

Magyar Népköztársasági Érdemrend IV. fokozata (1950. november 3.)

Vörös Csillag Érdemrend (1955. március 19.)

FORRÁS

Csendes László–Gellért Tibor: *Kronológia a honvédség történetéből, 1945-1990*. HVK Tudományos Munkaszervezési Osztály, Budapest, 1993.

Horváth Miklós: *1956 hadikronikája*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 2003. 206., 207., 230., 250., 287-290., 305., 307., 335., 363., 367-379., 411., 415., 417-418.

Kahler Frigyes–M. Kiss Sándor: *„Mától kezdve lövünk”. Tíz év után a sortüzekről*. Kairosz Kiadó, Budapest, 2003. 243.

Maruzs Roland: *Tábornoki kar, 1945-1956*. HK. Hermanos Kiadó, 2011. 154-155.